

[Poul Schlüter]

Jeg mener i historisk belysning, at begivenhederne de sidste dage betyder, at socialdemokratiet har blåstemplet SF, og jeg tror, at det vil sætte sig dybe spor også i fagbevægelsen. Den har måske selv bedt om det. Nu har vi to regeringsbærende partier med rod i fagbevægelsen – det er nyt. Nu har vi to samarbejdende arbejderpartier, som det hedder. Det er selvfølgelig en stor dag for SF, det forstår jeg godt, dem kan der være grund til at lykønske, og jeg tror, at vi må vente en udvikling, hvor det vil trække i den retning, at de to partier mere og mere vil blive lige store. Det kan næsten ikke undgås, når man samarbejder, som man gør. Også det siger jeg uden glæde. Det er trist, det er sørgmodigt at måtte fastslå det; sådan havde vi ikke ønsket det.

Men selvfølgelig er der også grund til at lykønske statsministeren med dagen. Han burde være bekymret, for hvad er det egentlig, der får statsministeren til så pludselig at stole på SF som partner? Det er jo ikke hans forgængeres erfaringer. Hvad er det så? Martspakken betyder meget for regeringen, jeg ved det godt. Men den har statsministeren nu fået købt sig på afbetaling. Til efteråret skal der forhandles overenskomster. Enhver regering, som sidder til efteråret, må naturligvis tilråde parterne på arbejdsmarkedet tilbageholdenhed med indkomstdannelsen eller indkomspolitik. Hvad så med SF? Sagde ikke hr. Gert Petersen i aftes i TV-Avisen, at hvis SF ikke til efteråret får sin vilje med regeringen, så vil SF fremsætte forslag om, at afgiftsforhøjelserne bortfalder. Hørte jeg ret? Jeg er ikke i tvivl, sådan sagde hr. Gert Petersen. Martspakken er købt på afbetaling. Og så er vi nogle, som ikke kan lade være med at tænke over: tænk, hvis alt omkring vort lands EF-politik og udenrigspolitik og forsvarspolitik var lige så usikkert og flydende! Det ville være skammeligt.

Men jeg tror, at vi fra borgerligt hold stadig vil sige, at vi vil gøre alt, for at disse områder stadig kan blive præget af et bredt samarbejde mellem socialdemokratiet og borgerlige partier. Vi vil gøre, hvad vi kan, for at Danmark ikke også i EF-spørgsmål, i forsvarssager, i udenrigspolitik kommer ned i sumpen. Og i det europæiske samarbejde er regeringen unægtelig i bedre selskab end herhjemme, og vi håber, at det får en gavnlig indflydelse på statsministeren personlig, at

han nu snart selv får dirigentpinden i hånden og et hovedansvar pr. 1. juli 1982. Hvis man på den anden side er ængstelig for det, så kan man trøste sig med, at det jo kun varer et halvt år.

Finansministeren gjorde status over samfundsøkonomien forleden dag i en stor artikel i Aktuelt. Den var interessant, fordi finansministeren fremhævede de få positive træk i vores udvikling, og der er positive træk. Og så var finansministerens resumé følgende sætninger i artiklen:

»Budgetredegerelsen viser, at det nytter noget at fastholde en konsekvent økonomisk politik. Den linje, der har været fulgt i de senere år, skal derfor naturligvis fortsættes i de kommende år. Nu ved vi, at den virker.«

Jeg mener, at denne artikel var virkelighedsflugt, fordi finansministeren konsekvent forbigik alle de ubehagelige kendsgerninger. Må jeg nævne bare 6 af dem.

For det første: nu er der op mod 100.000 færre job i vore private virksomheder end for få år siden.

For det andet: de stærkt faldende investeringer i erhvervslivet. Regningen for faldende investeringer bliver færre job i årene, som kommer.

For det tredje: kæmpeunderskuddet på statsfinanserne.

For det fjerde: en byggesektor, der er smadret.

For det femte: den stadig stigende arbejdsløshed, ikke mindst ungdomsarbejdsløsheden, som er fordoblet de sidste år.

For det sjette og sidste: den ufatteligt store offentlige gældsætning. Den har nu et niveau, som svarer til en offentlig gæld pr. dansk gennemsnitsfamilie i formatet ca. 100.000 kr. Vil finansministeren bekræfte det? Har finansministeren regnet på – ellers kan han lynhurtigt gøre det – hvad en sådan gæld pr. familie betyder i renter og afdrag de kommende år?

Det er resultatet. At en finansminister kan skrive en sammenfattende artikel om dansk økonomi og totalt forbigå sådanne uhyggelige kendsgerninger, begriber jeg ikke.

Jeg vil også godt vædde seks stegte duer på, at de prognoser, finansministeren til efteråret, når vi mødes på ny, skal lægge frem for folketinget, vil vise sig at være værre end dem, finansministeren har lagt frem her i